

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 10666 af 04/02/2005 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-5-05 om nødvendige - forsørgelse i hjemmet - handicappet barn - børneleddegigt - rumopvarmning - varmt bad - varmtvandsbassintræning - merudgifter til voksne

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500218-04

Ankestyrelsens principafgørelse C-5-05 om nødvendige - forsørgelse i hjemmet - handicappet barn - børneleddegigt - rumopvarmning - varmt bad - varmtvandsbassintræning - merudgifter til voksne

Resume:

Et forældrepar til en 8-årig handicappet dreng var ikke berettiget til at få hjælp til dækning af udgifter til ekstra rumopvarmning, ekstra forbrug af varmt vand og dækning af udgifter til varmtvandsbassintræning.

Ankestyrelsen fandt ikke, at der var den nødvendige lægevidenskabelige dokumentation for sammenhængen mellem gigtsymptomer og øgning af rumtemperaturen fra 21 til 24 grader, eller at ekstra lange bade hjalp på funktionsniveauet på kort eller lang sigt.

Udgifter til varmtvandsbassintræning som behandlingsudgift var ikke omfattet af servicelovens regel om merudgiftsydelse. Som fritidsforanstaltning fandtes det på det foreliggende ikke godtgjort, at træningseffekten var bedre end ved almindelig træning.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 708 af 29. juni 2004 - § 28, stk. 1 og § 28, stk. 3

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 41

Sagsfremstilling:

Forældrene til en 8-årig dreng søgte om hjælp til dækning af merudgifter som følge af, at drengen havde fået konstateret børneleddegigt. Drengen havde været indlagt på børneafdelingen på grund af nyopdaget juvenil idiopatisk artrit (børneleddegigt). Han ville fremover blive fulgt i børneafdelingens ambulatorium. Han var aktuelt i behandling med Methotrexat og Bonyl.

Det fremgik af ansøgningsskemaet, at der var merudgifter til varmt bad en gang dagligt (3.000 kr. årligt), svømning i varmtvandsbassin to gange ugentlig (10.425 kr. årligt), øgning af temperaturen med tre grader (1.634 kr. årligt), 10 sæt uldundertøj (1.400 kr. årligt) samt varmetæppe (700 kr. som et engangsbeløb) samt vinterstøvler (600 kr. årligt).

Det fremgik videre af en udtalelse fra sygehuset, at børneleddegigt var en kronisk sygdom med et meget varieret forløb, og at det ikke var muligt ud fra det enkelte barn at sige, hvordan forløbet ville være.

Socialrådgiveren på sygehuset anførte, at varme karbade og ekstra varme brusebade kunne afhjælpe smerte og stivhed i de led, hvor barnet havde gigt. Ud over at hjælpe på stivhed i leddene og på smerter kunne barnet også have lettere ved at komme i gang om morgenen, såfremt der var mulighed for at starte dagen med et varmt karbad eller et langt varmt brusebad (mindst et kvarter).

Nogle få børn med gigt havde brug for at have det varmere end 21 grader, der normalt anbefaltes som indetemperatur. Det kunne f.eks. være fordi barnet let fangede infektioner og i det hele taget trivedes dårligt og småfrøs ved almindelig indetemperatur. Nogle familier boede også i dårligt isolerede og utætte huse, der krævede ekstra opvarmning i forhold til et barn med gigt.

Kommune meddelte afslag på ansøgningen om merudgiftsydelse under henvisning til, at de udgifter, der kunne bevilges hjælp til, ikke oversteg egenbetalingen på 3.468 kr. årligt.

Kommunen henviste til, at ansøgningen havde været vurderet sammen med kommunens lægekonsulent, der havde udtalt, at behandlingen af børneleddegigt bestod i medicinsk behandling, og at der ikke var nogen indikation for, at varme bade og øgning af temperaturen hjalp på gigten. Der kunne derfor ikke efter servicelovens § 28 ydes hjælp til de ansøgte udgifter til øgning af temperatur, varme bade og varmtvandsbassin.

Kommunen oplyste, at hvis merudgifterne oversteg 3.468 kr. årligt, kunne der bevilges hjælp til lægeordineret medicin og fysioterapi, kørsel til fysioterapi, et varmetæppe, et par ekstra støvler til at skifte med samt merudgifter til undertøj, det ville sige forskellen på det undertøj drengen skulle have haft og uldundertøj. Ifølge ansøgning oversteg merudgifterne til disse ting ikke egenbetalingen.

Forældrene indbragte kommunens afgørelse for det sociale nævn. I klagen anførte de blandt andet, at de i forbindelse med drengens indlæggelse fik instrukser fra lægerne på sygehuset om de ting, de kunne gøre for at gøre drengens hverdag mere tålelig.

Det sociale nævn stadfæstede kommunens afgørelse, idet nævnet fandt, at familien ikke var berettiget til den ansøgte hjælp til merudgifter vedrørende drengens gigtlidelse, herunder udgifter til ekstra rumopvarmning i hjemmet og ekstra forbrug af varmt vand til ekstra varme bade.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at nævnet kunne tilslutte sig kommunens vurdering af de ansøgte merudgifter. Da merudgifterne herefter var under 3.468 kr. årligt, kunne der ikke udbetales hjælp til merudgifter efter servicelovens § 28.

For så vidt angik de udgifter, som kommunen ikke havde anerkendt som nødvendige merudgifter - daglige, minimum 15 minutters lange varme bade, svømning i varmtvandsbassin og øgning af rumtemperatur med tre grader - udtalte nævnet, at der fandtes at være tale om ønskværdige, lindrende foranstaltninger. Nævnet fandt det derimod ikke godtgjort, at disse foranstaltninger var helbredende og dermed nødvendige på grund af drengens gigtlidelse, hvorfor de hermed forbundne merudgifter ikke kunne betragtes som nødvendige merudgifter.

Forældrene klagede til Ankestyrelsen over nævnets afgørelse.

Til støtte for klagen blev fremlagt en udtalelse fra sygehuset. Det fremgik heraf bl.a., at børneleddegigt af polyartikulær type var med mange symptomer, som ofte krævede intensiv behandling med medicin (fx Methotrexat) samt fysioterapi. Det var endvidere velkendt, at børnene havde det bedre, når det var varmt, fx bedre om sommeren når det er varmt end om vinteren, når det var koldt. Børnene ville derfor have gavn af, at der var varmere i hjemmet end generel stuetemperatur. For at nedsætte morgenstivheden anbefalede det fra sygehusets side, at børnene ved morgenstivhed tog et varmt bad af 15 minutters varighed for at afkorte morgenstivheden. Udover fysioterapeutisk behandling ville børnene have gavn af at komme i varmtvandsbassin for at styrke muskulaturen og ledbevægeligheden.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om merudgifter til ekstra opvarmning af bolig samt ekstra forbrug af varmt vand til varme bade kunne anses for at være en nødvendig merudgift som følge af et barns gigtlidelse, jf. servicelovens § 28, stk. 1.

Afgørelse:

Udgifter til ekstra rumopvarmning og ekstra forbrug af varmt vand og dækning af udgifter til varmtvandsbassintræning skulle ikke indgå i beregningen af merudgifterne.

Ankestyrelsen kom således til det samme resultat som det sociale nævn.

Vedrørende øgning af temperaturen i rummet fra 21 til 24 grader fandt Ankestyrelsen ikke, at merudgifter til varme i forbindelse med øgning af indetemperaturen var en nødvendig merudgift som følge af drengens lidelse.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at der ikke forelå den nødvendige lægevidenskabelige dokumentation for sammenhængen mellem effekten af gigtsymptomer og øgning af rumtemperaturen fra 21 til 24 grader, og at der ikke var belæg for, at øgning af rumtemperaturen fra 21 til 24 grader nedsatte risikoen for udvikling af infektioner.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at indetemperaturer var individuelle og afhang af boligforholdene, individerne og aktivitetsniveauet og påklædningen. Det forhold, at der normalt anbefalede en indetemperatur på 21 grader, kunne efter Ankestyrelsens vurdering ikke danne grundlag for en antagelse om, at hjælp til dækning af udgifter i forbindelse med øgning af rumtemperaturen var en nødvendig følge af drengens handicap.

Vedrørende ekstra varmt vand til lange brusebade fandt Ankestyrelsen ikke, at udgiften var en nødvendig merudgift som følge af drengens lidelse.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at der ikke forelå lægevidenskabelig dokumentation for, at ekstra lange bade hjalp på funktionsniveauet på hverken kort eller lang sigt.

Vedrørende dækning af merudgifter til varmvandbassintræning havde Ankestyrelsen bemærket sig, at såvel kommune som nævn ikke havde sondret mellem, om der var tale om en behandlingsudgift eller en fritidsaktivitet.

Ankestyrelsen fandt imidlertid ikke grundlag for på det foreliggende at hjemvise sagen til kommunen med henblik på en vurdering heraf.

Begrundelsen herfor var, at såfremt der var tale om en behandlingsudgift gjorde Ankestyrelsen opmærksom på, at der ikke kunne ydes hjælp til behandlingsudgifter efter servicelovens § 28, jf. SM C-29-02.

Såfremt der var tale om en fritidsaktivitet, fandt Ankestyrelsen på det foreliggende ikke godtgjort, at træningseffekten i varmtvandsbassin var bedre end ved almindelig træning.